

esze, hogy ne kísérletezzen az átjutással: a várfalszerű kerítésen úgy sem tudott volna áttörni.

A plébánosból nem látszott más, mint egy fekete gubanc. Nyilván azt hitte, hogy elérkezett a végső órája. Aztán reszkető kezekkel tapogatta végig magát és nyöszörögve felült. — Oh Uram! bocsáss meg hiú gyermekeknak! — vetette kiüledt szemét az ég felé. — Uram, tudom, hogy mindez a piros öv miatt történt...

Rogyadozó inakkal állt fel, és azonnal leoldotta magáról az esperes övet. Teljes lelkében érezte isten büntetését, és megegyszer visszanezett a vörös ördögre iszonyodva, aki szarvaival a kiskapu küszöbét tusálta. — Vörös bika! — ez is jelképezett valamit! Tántorogva botorkált be az épületbe... zúgtak a harangok... bömbölt az ég..., csattantak a villámok ostorai s a zivatar kacagva kergette a papot.

A gulyás akkor már elterelte a bikát és hozta a plébános eltaposott kalapját, de bevinni már nem volt mersze, átdobta hát a kerítésen.

Hiába!... A kommunisták szolgálatába szegődött viharfelhőt nem lehetett elűzni. A harangszó ugyan még mindig riasztott, de az áldott eső vastag nyalábokban ömlött s minden fa, fű, virág eléje tartotta csöpp levéltenyerét. A határ csak úgy füstölgött... A meleg föld tömény gőzzé porlasztotta a langyos zuhanyt és ebből a kék permetből alig látszottak ki a bukdácsoló homokosdi házak. Hej, de aranytermő zápor hullt, savak, vegyületek, rétegek áztak össze a pezsgő talajban, a levegő olyan lett utána, mint a sárga cukor. Az Alföld, ez az öreg betyár, részegre itta magát, kökény szemeiből örömkönnyek szivárogtak, ieketedő mellényén ezernyi villany-pityke gyúlt. Úgy elfeküdt hanyatt, hogy kinyujtott balkeze Tokajig elért, kék Mátra lett a vánkosa és kecskeméti barack a köldöke.

Nagy Sándor

DÉR ENDRE

Májusi lázban...

Májusi lázban égett kiskertünk,
tulipánunkban a drága remény
nektárként rejlett... Tündöklő láng gyúlt,
— mámoros fényű, — nagyapám szemén!

Kezem kezében, — padlásunkra vitt
s a ládamélyről — se szó, se beszéd —
csepp piros zászlót vont s megcsókolta...
Így ünnepeltük május elsejét!...

... Kibomlott zászlónk a ládamélyről.
Sztálin, csordulóló hála Tenéked!
Hazámnak valóm a Tisza partját,
— Phenjant — s Hoang Ho, tarka vidéked!

Virul a népek összefon! szíve,
mint ezerszirmú, bíbor tulipán!...
Ó, nem adnám semmiért, ha ezt is
megérte volna az én nagyapám!